

[Fogh Rasmussen]

– om afskaffelse af karensdagen. Hvis det er sandt, så kan vi i alle tilfælde konkludere, at den udgiftsmæssige virkning af socialdemokratiets initiativer er langt, langt større end den ene milliard kroner, som socialdemokratiet har afsat på finansloven og anvist dækning for. Det er kun en understregning af den udgiftspolitiske linje, som i mange år har været socialdemokratiets, og som vi beklager at socialdemokratiet ikke har villet være med til at ændre.

Derfor må vi sige, at enhver, der føler ansvar for landets økonomi, må afvise disse forslag fra socialdemokratiet. I venstre beklager vi den tilsyneladende mangel på realisme og nytænkning i socialdemokratiet.

Venstre beklager også socialdemokratiets holdning til finanslovsforslaget, der må give anledning til ganske stor forundring. Hr. Svend Auken startede sit indlæg med at stille spørgsmålet: hvorfor gik det galt? Det er egentlig et godt spørgsmål at stille. Hvorfor gik det så galt for socialdemokratiet, at partiet i dag har tvunget sig selv ud i en stillingtagen til finanslovsforslaget, som efter alt at dømme en stor del af partiets egne folketingsmedlemmer inderst inde ikke bryder sig om? Hvorfor gik det galt for socialdemokratiet?

Socialdemokratiets holdning til finanslovsforslaget har jo gennemgået adskillige faser. I december 1982 stemte socialdemokratiet for finanslovsforslaget. Socialdemokratiets stillingtagen blev klart og tydeligt motiveret af partiets ordfører, hr. Camre. Jeg tillader mig, akkurat som jeg gjorde i december, at citere hr. Camre, fordi jeg tror, at hr. Camres motivering for, at socialdemokratiet i 1982 stemte for finanslovsforslaget, vil gå over som en af klassikerne blandt udtalelser i folketinget, fordi det antagelig må blive den holdning, socialdemokratiet i det lange løb må indtage til finansloven. Hr. Camre udtalte – jeg citerer fra sp. 3625 i folketingets forhandlinger 1982-83:

»Vi skal i dag stemme om finanslovsforslaget for 1983, og jeg giver næppe anledning til megen undren ved straks at meddele, at socialdemokratiet vil stemme for forslaget. Det gør vi ikke, fordi vi synes, det er nogen god finanslov, der er kommet ud af gårdsagens afstemninger, men fordi vi er et ansvarligt parti og landet skal have en finanslov.«

Det er klar og tydelig tale, og derved fulgte socialdemokratiet den mere end 50-årige tradition her i tinget, at alle ansvarlige partier stemmer for finanslovsforslaget ved tredje behandling. Slagsmålet om finanslovens udseende finder sted ved afstemningerne om ændringsforslagene. Når disse er overstået, ja så stemmer et flertal for finansloven, også de partier, der ikke i alle detaljer er enige i finanslovens udseende.

Dette var socialdemokratiets holdning, indtil hr. Svend Auken i december sidste år anbragte sig i lommen på hr. Dohrmann – selv om jeg indrømmer, at det kræver en del fantasi at forestille sig situationen. Hr. Svend Auken anbragte sig på socialdemokratiets vegne i lommen på fremskridtspartiet. Hvis fremskridtspartiet stemte for finanslovsforslaget, så ville socialdemokratiet også gøre det. Hvis fremskridtspartiet stemte imod finanslovsforslaget, ja, så ville socialdemokratiet også gøre det.

Næste fase er kommet til udtryk i dag. Nu vil socialdemokratiet undlade at stemme til finanslovsforslaget. Motiveringen er, dels at der efter socialdemokratiets opfattelse er uklarhed om regeringens parlamentariske grundlag, dels at partiet vil skåne landet for et nyt folketingsvalg.

Den foreløbig sidste fase – som om de 3 faser, jeg nu har gennemgået, ikke skulle være nok – i dette pinefulde hamskifte har vi i dag set beskrevet i dagbladet Information, hvor fru Ritt Bjerregaard har givet et interview. Fru Ritt Bjerregaard udtaler bl.a. til dagbladet Information, at det er umuligt i dag at slutte noget som helst om, hvordan socialdemokratiet vil stille sig til finanslovsforslaget for 1985. Fru Ritt Bjerregaard siger:

»Jeg kan ikke sige noget om, at vi også til den tid vil stille politiske krav til finansloven. Hvis man ser historisk på det, er det umuligt at give sikre formodninger om finanslovens forløb.« Må jeg have lov at indskyde, at det tør jo svagt antydes! »Ingen ved, hvordan situationen ser ud i december, men det er klart, at vi stadig vil forsøge at få indflydelse på den politik, der gennemføres.«

Så blev vi så kloge. Vi har altså oplevet alle varianter af stillingtagen til finansloven. Først ja, så nej, så »undlader«, og nu sidst, udtalt af fru Ritt Bjerregaard, et tordende »ved ikke«.